

نوری که به آسمان می‌رود

دنیایی که تو آفریده‌ای
مکان بسیار شگفت‌انگیزی است.
هر روز به مخلوقات تو فکر می‌کنم.
شگفت این‌که هیچ‌چیز را بی‌هوده خلق
نکرده‌ای؛ درخت‌ها، پرنده‌ها، خنده‌ها و انتظارها،
سیب‌ها و رازهای درون قلب آدم‌ها، هیچ کدام را
بی‌دلیل نیافریده‌ای. پشت هر خلقتی داستان باشکوهی
است که راز آفرینش هر آفریده را روایت می‌کند.

با خودم بیشتر فکر می‌کنم. دنیای تو بسیار شگفت‌انگیزتر
از این‌هاست. هر چه را آفریدی هدایت کردی؛ هیچ‌چیز را
به حال خودش رها نکردی. لابد با خودت گفתי هر کدام از
آفریده‌هایم نیاز به چراغی دارند که اگر در مسیرشان به شب
رسیدند، بتوانند راه خود را بیابند. بعد چراغ را آفریدی؛ نور را
و راهنما را.

قلب هر موجود را راهنمایش قرار دادی. قلب خانه‌ی توست. پس
این تو هستی که از درون قلب‌هایمان ما را هدایت می‌کنی. ما با نور
حضور تو راه را می‌یابیم.

از میان همه‌ی مخلوقات، انسان خوشبخت‌ترین است؛ چون دور راهنما
دارد؛ پیامبری در قلب و پیامبری در دنیا. پیامبری که تو فرستادی
نه تنها ما را راهنمایی می‌کند، بلکه نگران و دلسوز ماست که در مسیر
درست پیش برویم. از لطف و مهر و رأفت بی‌پایانش است که
حضورش، کلام و معجزه‌اش، پر از نور و روشنایی و راهنمایی است.

گاهی با خودم فکر می‌کنم او که نامش محمد(ص) است، باید
سراپایش نور باشد؛ طوری که هر جا باشد آنجا مثل روز روشن و
آفتابی می‌شود. با خودم می‌گویم جنس این نور با همه‌ی نورهای دیگر
فرق دارد؛ مثل نوری است که در قلبمان وجود دارد: گرم و صمیمی
و دنباله‌دار. بعد تصور می‌کنم دنباله‌ی این نور به آسمان می‌رسد.

این روزها سرحال و پرانرژی هستم. این روزها به مخلوقات تو
فکر می‌کنم؛ به نوری که در وجودشان می‌درخشد. این روزها
بیشتر از قبل به خودم و داستان آفرینش انسان‌ها فکر می‌کنم.
به زمان‌های دورتر فکر می‌کنم. به آن روز که محمد(ص)
را آفریدی و گفתי ایشان راهنمای آیندگان خواهند بود.

به سال‌هایی نزدیک‌تر فکر می‌کنم؛ زمانی که مرا
آفریدی و در قلبم نور خودت را قرار دادی و گفתי
محمد(ص) پیامبر تو خواهد بود. از تصور اینکه
مرا با روشنایی نور و هدایت محمد(ص) به
این دنیا روانه کرده‌ای قند در دلم آب
می‌شود و با خودم می‌گویم من راه و
روشنایی را گم نخواهم کرد.

پسمن رضاییان

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ
رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ

رسولی از خود شما به‌سویتان آمد که رنج‌های
شما بر او سخت است و اصرار به هدایت
شما دارد و نسبت به مؤمنان رؤوف و
مهربان است.

(سوره توبه، آیه ۱۲۸)